

14

*Miroslav
Zamboch*

*ilustrace
Iveta Antrátová*

*O olši,
která nikdy
nic nevzdala*

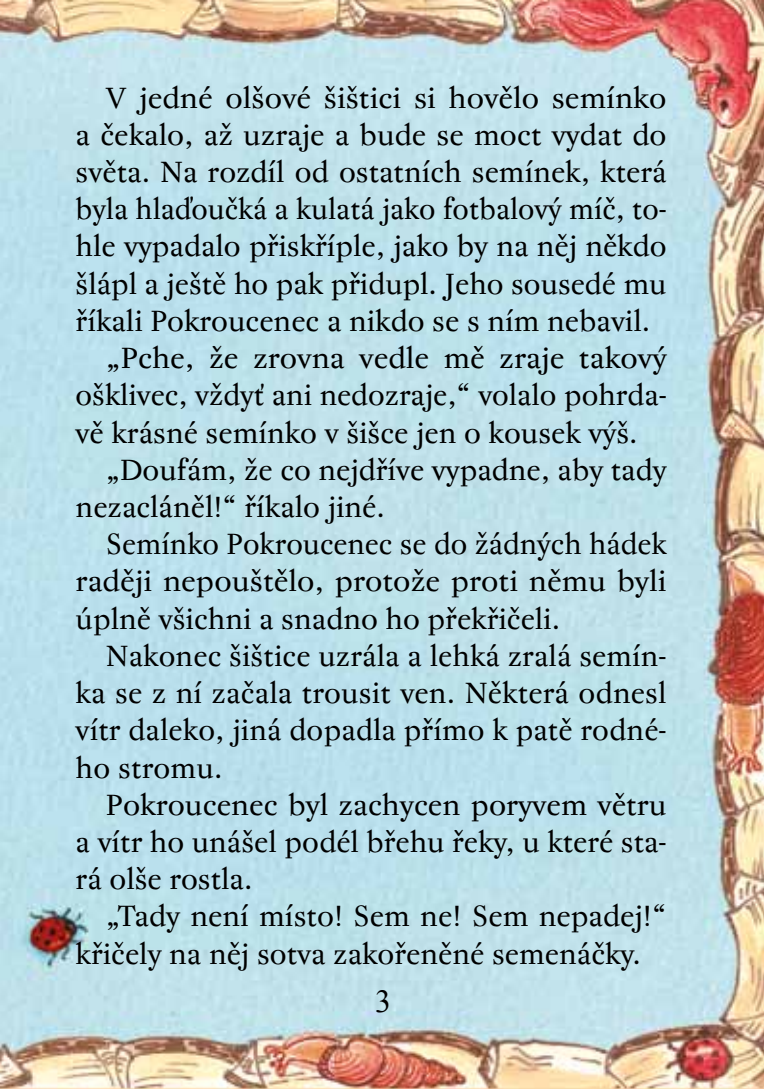
© Miroslav Žamboch, 2012
© Stanislav Juhaňák – TRITON, 2012
Illustrations © Iveta Auťratová, 2012

Vydal Stanislav Juhaňák – TRITON,
Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
v Praze roku 2012 jako svou 1664. publikaci.
Vydání 1.

Odpovědná redaktorka Viola Lyčková
Sazba Vladimír Vyskočil – KORŠACH
Tisk Omikron Praha, s.r.o.

www.tridistri.cz

ISBN 978-80-7387-648-7

V jedné olšové šištici si hovělo semínko a čekalo, až uzraje a bude se moct vydat do světa. Na rozdíl od ostatních semínek, která byla hladoučká a kulatá jako fotbalový míč, tohle vypadalo přiskříple, jako by na něj někdo šlápl a ještě ho pak přidupl. Jeho sousedé mu říkali Pokroucenec a nikdo se s ním nebavil.

„Pche, že zrovna vedle mě zraje takový ošklivec, vždyť ani nedozraje,“ volalo pohrdavě krásné semínko v šišce jen o kousek výš.

„Doufám, že co nejdříve vypadne, aby tady nezacláněl!“ říkalo jiné.

Semínko Pokroucenec se do žádných hádek raději nepouštělo, protože proti němu byli úplně všichni a snadno ho překřičeli.

Nakonec šištice uzrála a lehká zralá semínka se z ní začala trousit ven. Některá odnesl vítr daleko, jiná dopadla přímo k patě rodného stromu.

Pokroucenec byl zachycen poryvem větru a vítr ho unášel podél břehu řeky, u které stará olše rostla.

„Tady není místo! Sem ne! Sem nepadej!“ křičely na něj sotva zakořeněné semenáčky.

„Zmiz, jseš ošklivej, možná jsi i jedovatej!“
odháněly ho větší stromky a květiny.

Vítr slábl, Pokroucenec se nezadržitelně
blížil k zemi. Kus před sebou uviděl kamenitý
ostroh vyčnívající nad vodou.

„Tam je místa dost, tam si leť!“ nabádaly ho
okolní stromky a květiny.

Pokroucenec se nadechl, zavrtěl sebou, aby
zachytil co nejvíc větru a podařilo se mu doletět
až na skalnatý ostroh, a tam se snesl na zem.

Jenomže ouha – půdy zde bylo poskrovnu,
už na pohled byla vysušená, bez života. Z okol-
ních kamenů rozpálených sluncem sálal žár.

„Chachacha,“ posmívaly se ostatní semenáčky. „To jsme ho napálily, oškliváka jednoho! Tam uschne, nebo ho při povodních odnese silný proud. Aspoň tu zbyde víc místa pro nás! Tam je to správné stanoviště pro toho pokřiveného ošklivce!“

Pokroucenec mlčel a rozhlížel se po pustině, která se měla stát jeho domovem na celý život. Odkulil se na místo, které se mu zdálo o trošičku úrodnější než zbytek celého ostrohu, našel si stinný koutek a čekal. Potřeboval vláhu, bez ní vyklíčit nemohl.

Čekal dlouho, nespěchal, věděl, že kdyby začal růst bez dostatku vody, uschl by.

Přišel déšť, silný a prudký, přímo průtrž mračen. Voda odnášela hlínu, písek a kameny, občas i balvany, vyvracela stromy z kořenů, trhala drny trávy. Pokroucenec se držel, jak nejlépe uměl, zatínal zuby, vši silou se snažil udržet na místě. Nechtěl, aby ho pohřbilo bláto a on skončil jako tlející zrnko humusu. Chtěl růst, chtěl se stát krásnou vzrostlou olší, která bude poskytovat blahodárný stín a přístřeší spoustě ptáků, veverek, včel i jiných zvířat.

Po mnoha dnech konečně vysvitlo slunce a Pokroucenec už dál neváhal. Okamžitě vypustil klíček a začal růst. Nebyl sám, svět všu-

de okolo se zazelenal. Na místech uvolněných velkou bouří se objevilo množství rostlin, semenáčků a klíčících semínek.

„Stejně ho za chvíli vezme velká voda, zlomí mu kmen a proud ho odnese pryč!“ posmívaly se mu semenáčky okolo. Rostly rychleji než Pokroucenec, protože měly lepší půdu a v ní dost živin. Nikdo z nich ho však nezastínil, ostroh, na kterém se zabydlel, byl vysoko.

Žádná další bouře už nebyla silná tak jako ta první, dešťů i vody ubývalo, přicházelo období sucha. Pokroucenec byl od vody dál než všichni ostatní a musel za ní daleko natahovat své

kořeny. Nezbyvalo mu proto dost sil na pyšný, rovný kmen ani na rozložitě, silné větve. Všechnu svou sílu dával do kořenů, aby vůbec dosáhl k vodě, a na všechno ostatní používal jen zbytky. Tak se stalo, že se celý naklonil na jednu stranu a větví měl mnohem méně než okolní semenáčky. Velké sucho však přežil.

„Neuschnul,“ mudroval malý javor se štíhlým kmenem, který měl větve obalené krásnými zelenými listy.

„Ne, ale podívejte se, jak vypadá, pchá!“ ušklíbl se jeřáb a zaševelil korunou. „Voda ho odplaví, nebojte. A bude tu hezky jako dřív. On nám to tu všechno jen kazí.“

Roční doby se střídaly jedna za druhou, Pokroucenec vzdoroval vichřlům, sněhovým bouřím, povodním i dlouhým suchům. Stál na svém místě, rostl a sílil a nic si nevšímal posměváčků v okolí. Za ta léta z něho vyrostla velká a silná olše. Byla sice pokroucená, s křivým kmenem a silnými uzlovitými větvemi, ale zato mohutná, s pevným sukovitým dřevem a rozpraskanou kůrou.

